



Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2023 m. liepos 6 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Policijos ir teismų bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose – Europos arešto orderis – Pagrindų sprendimas 2002/584/TVR – 27 straipsnis – Baudžiamasis persekiojimas dėl kitos prieš perduodant asmenį padarytos nusikalstamos veikos nei ta, dėl kurios jis buvo perduotas – Vykdančiajai teisminei institucijai pateiktas prašymas duoti sutikimą – Valstybės narės prokuroro, neturinčio išduodančiosios teisminės institucijos statuso, išduotas Europos arešto orderis – Pasekmės prašymui duoti sutikimą“

Byloje C-142/22

dėl *Supreme Court* (Aukščiausiasis Teismas, Airija) 2022 m. vasario 25 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2022 m. kovo 2 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

OE

prieš

Minister for Justice and Equality

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kuri sudaro kolegijos pirmininkė A. Prechal, teisėjai M. L. Arastey Sahún, F. Biltgen, N. Wahl ir J. Passer (pranešėjas),

generalinis advokatas J. Richard de la Tour,

posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2022 m. gruodžio 14 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- OE, atstovaujamo SC J. Byrne, SC R. Farrell ir *solicitor* B. O'Donoghue,
- *Minister for Justice and Equality* ir Airijos, atstovaujamų M. Browne, C. Hanselmann, A. Joyce ir M. Lane, padedamų SC R. Kennedy ir BL D. Breen,

* Proceso kalba: anglų.

- Vengrijos vyriausybės, atstovaujamos Zs. Biró-Tóth ir M. Z. Fehér,
- Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. K. Bulterman, A. Hanje ir P. Huurnink,
- Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,
- Europos Komisijos, atstovaujamos S. Grünheid ir J. Tomkin,

susipažinęs su 2023 m. kovo 9 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos (OL L 190, 2002, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk. 6 t., p. 34) 27 straipsnio išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant OE ir *Minister for Justice and Equality* (teisingumo ir lygybės ministras, Airija) ginčą dėl Nyderlandų teisminių institucijų Airijos teisminėms institucijoms pateikto prašymo duoti sutikimą vykdyti Nyderlanduose OE baudžiamąjį persekiojimą dėl kitų prieš jį perduodant Nyderlandų teisminėms institucijoms padarytų nusikalstamų veikų nei tos, dėl kurių jis buvo perduotas.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Pagrindų sprendimo 2002/584 1 straipsnio „Europos arešto orderio apibrėžimas ir įpareigojimas jį vykdyti“ 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Europos arešto orderis yra teisminis sprendimas, kurį išduoda [priima] valstybė narė, kad kita valstybė narė areštuotų [suiimtų] ir perduotų prašomą perduoti asmenį, siekiant patraukti baudžiamojon atsakomybėn arba vykdyti laisvės atėmimo bausmę, [siekiant vykdyti baudžiamąjį persekiojimą, laisvės atėmimo bausmę] arba sprendimą dėl įkalinimo.

2. Valstybės narės vykdo Europos arešto orderį, remdamosi tarpusavio pripažinimo principu ir vadovaudamosi šio pagrindų sprendimo nuostatomis.“

4 Šio pagrindų sprendimo 3 straipsnyje „Europos arešto orderio privalomo nevykdymo pagrindai“ nustatyta:

„Vykdančiosios valstybės narės teisminė institucija (toliau – „vykdančioji teisminė institucija“) atsisako vykdyti Europos arešto orderį šiais atvejais:

- 1) jei nusikalstamai veikai, kurios pagrindu yra išduotas arešto orderis, vykdančiojoje valstybėje narėje taikoma amnestija, kai persekiojimas už tokios nusikalstamos veikos padarymą priklausė tos valstybės jurisdikcijai pagal jos baudžiamąją teisę;
- 2) jei vykdančiajai teisminei institucijai yra pranešta, kad [dėl] prašom[o] perduoti asmen[s] kurioje nors valstybėje narėje yra priimtas galutinis teismo sprendimas už tą pačią veiką, jei paskyrus bausmę, toji bausmė yra atlikta arba atliekama, arba nebegali būti atlikta pagal nuteisusios valstybės narės įstatymus;
- 3) jei asmeniui, kuriam taikomas Europos arešto orderis, dėl jo amžiaus pagal vykdančiosios valstybės teisę negali būti taikoma baudžiamoji atsakomybė už veiką, kurios pagrindu yra išduotas arešto orderis.“

5 Minėto pagrindų sprendimo 4 straipsnyje „Europos arešto orderio neprivalomo nevykdymo pagrindai“ nustatyta:

„Vykdančioji teisminė institucija gali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį:

- 1) jei vienu iš 2 straipsnio 4 dalyje nurodytų atvejų veika, dėl kurios išduotas Europos arešto orderis, nėra nusikalstama veika pagal vykdančiosios valstybės narės teisę; tačiau negalima atsisakyti vykdyti Europos arešto orderio, susijusio su mokesčiais, muitais ar valiutų keitimu, remiantis tuo, kad vykdančiosios valstybės narės teisė tokio pat mokesčio ar muito nenumato arba joje nėra tokių pat taisyklių dėl mokesčių, muitų ar valiutų keitimo kaip išduodančiosios valstybės narės teisėje;
- 2) kai asmuo, kuriam taikomas Europos arešto orderis, vykdančiojoje valstybėje narėje yra patrauktas baudžiamojon atsakomybėn [yra persekiojamas] už tą pačią veiką, kurios pagrindu yra išduotas Europos arešto orderis;
- 3) kai vykdančiosios valstybės narės teisminės institucijos yra nusprendusios netraukti baudžiamojon atsakomybėn [nepradėti baudžiamojo persekiojimo] už nusikalstamą veiką, dėl kurios yra išduotas Europos arešto orderis, arba sustabdyti teismo procesą, arba kai [dėl] prašom[o] perduoti asmen[s] kurioje nors valstybėje narėje už tą pačią veiką yra priimtas galutinis teismo sprendimas, ir dėl to teismo procesas toliau negali būti vykdomas;
- 4) kai pagal vykdančiosios valstybės narės teisę prašomą perduoti asmenį patraukti baudžiamojon atsakomybėn arba nubausti draudžia įstatymas, [kai pagal vykdančiosios valstybės narės teisę yra suėjusi patraukimo baudžiamojon atsakomybėn arba bausmės vykdymo senatis] ir veika priklauso tos valstybės narės jurisdikcijai pagal jos pačios baudžiamąją teisę;
- 5) jei vykdančiajai teisminei institucijai yra pranešta, kad [dėl] prašom[o] perduoti asmen[s] trečiojoje valstybėje dėl tos pačios veikos yra priimtas galutinis teismo sprendimas, jei skyrus bausmę, toji bausmė yra atlikta arba tuo metu atliekama, arba pagal nuosprendį priėmusios šalies teisę nebegali būti atliekama;

- 6) jei Europos arešto orderis yra išduotas, siekiant įvykdyti laisvės atėmimo bausmę arba sprendimą dėl įkalinimo, kai prašomas perduoti asmuo yra vykdančiojoje valstybėje [narėje] arba yra jos pilietis ar gyventojas, ir toji valstybė imasi vykdyti bausmę arba sprendimą dėl įkalinimo pagal savo vidaus teisę;
- 7) kai Europos arešto orderis yra susijęs su nusikalstamomis veikomis, kurios:
- a) pagal vykdančiosios valstybės narės teisę laikomos įvykdytomis visai ar iš dalies vykdančiosios valstybės narės teritorijoje arba tokiai teritorijai prilyginamoje vietovėje;
 - b) yra įvykdytos už išduodančiosios valstybės narės teritorijos ribų, o vykdančiosios valstybės narės įstatymai neleidžia traukti baudžiamojon atsakomybėn [neleidžia vykdyti baudžiamąjo persekiojimo] už tokias nusikalstamas veikas, kai jos yra įvykdytos ne jos teritorijoje.“
- 6 To paties pagrindų sprendimo 6 straipsnio „Kompetentingų teisminių institucijų nustatymas“ 1 ir 2 dalyse nustatyta:
- „1. Išduodančioji teisminė institucija – tai išduodančiosios valstybės narės teisminė institucija, kuri pagal tos valstybės teisę yra kompetentinga išduoti Europos arešto orderį.
2. Vykdančioji teisminė institucija - tai vykdančiosios valstybės narės teisminė institucija, kuri pagal tos valstybės teisę yra kompetentinga vykdyti Europos arešto orderį.“
- 7 Pagrindų sprendimo 2002/584 8 straipsnyje „Europos arešto orderio turinys ir forma“ nurodyta informacija, kuri turi būti pateikta Europos arešto orderyje, ir kalba, į kurią jis turi būti išverstas.
- 8 Šio pagrindų sprendimo 3 skyriuje „Perdavimo pasekmės“, be kita ko, yra 27 straipsnis „Galimas patraukimas baudžiamojon atsakomybėn [baudžiamasis persekiojimas] už kitas nusikalstamas veikas“, jis suformuluotas taip:
- „1. Kiekviena valstybė narė [Europos Sąjungos] Tarybos Generaliniam sekretoriui gali pranešti, kad jos santykiuose su kitomis valstybėmis narėmis, kurios yra padariusios tokį pat pranešimą, leidimas patraukti baudžiamojon atsakomybėn [sutikimas vykdyti asmens baudžiamąjį persekiojimą], nuteisimui ar įkalinimui [nuteisti ar įkalinėti], siekiant įvykdyti laisvės atėmimo bausmę ar sprendimą dėl įkalinimo už kitą nusikalstamą veiką, t. y. ne tą dėl kurios asmuo yra perduotas, įvykdytą prieš jo perdavimą, yra laikomas duotu, jei kuriuo nors konkrečiu atveju vykdančioji teisminė institucija savo sprendime dėl perdavimo nenurodo kitaip.
2. Išskyrus atvejus, minėtus šio straipsnio 1 ir 3 dalyse, perduotam asmeniui negali būti iškelta baudžiamoji atsakomybė [negalima vykdyti perduoto asmens baudžiamąjo persekiojimo], jis negali būti nuteistas ir jam negali būti atimta laisvė už kitą nusikalstamą veiką, t. y. ne tą nusikalstamą veiką, dėl kurios jis yra perduotas, padarytą prieš jo perdavimą.
3. Šio straipsnio 2 dalis netaikoma šiais atvejais:
- <...>
- g) kai asmenį perdavusi vykdančioji teisminė institucija duoda savo sutikimą pagal šio straipsnio 4 dalį.

4. Prašymas duoti sutikimą pateikiamas vykdančiajai teisminei institucijai kartu pateikiant 8 straipsnio 1 dalyje minėtą informaciją ir jos vertimą, kaip nurodyta 8 straipsnio 2 dalyje. Sutikimas duodamas, kai dėl tos pačios nusikalstamos veikos, dėl kurios prašoma sutikimo, taikomas perdavimas pagal šio pamatinio [pagrindų] sprendimo nuostatas. Sutikimą atsisakoma duoti tik dėl 3 straipsnyje minėtų priežasčių, o kitais atvejais gali būti atsisakyta jį duoti tik dėl 4 straipsnyje nurodytų priežasčių. Sprendimas priimamas ne vėliau kaip per 30 dienų nuo prašymo gavimo.

5 straipsnyje minėtose situacijose išduodančioji valstybė narė privalo suteikti tame straipsnyje numatytas garantijas.“

Airijos teisė

9 Pagrindų sprendimas 2002/584 buvo perkeltas į Airijos teisės sistemą *European Arrest Warrant Act 2003* (2003 m. Europos arešto orderio įstatymas).

10 Šio pagrindinės bylos faktinėms aplinkybėms taikytinos redakcijos įstatymo (toliau – 2003 m. įstatymas) 2 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Šiame įstatyme <...>:

<...>

„išduodančioji teisminė institucija“ reiškia, kiek tai susiję su Europos arešto orderiu, išduodančiosios valstybės teisminę instituciją, išdavusią atitinkamą Europos arešto orderį;

„išduodančioji valstybė“ reiškia, kiek tai susiję su Europos arešto orderiu, <...> valstybę narę, kurios teisminė institucija išdavė šį Europos arešto orderį;

„teisminė institucija“ reiškia teisėją, magistratą arba kitą asmenį, įgaliotą pagal atitinkamos valstybės narės teisės aktus vykdyti tokias pačias arba panašias funkcijas, kurias vykdo [Airijos] teismas pagal 33 straipsnį;

<...>“

11 2003 m. įstatymo 22 straipsnio 7 dalis suformuluota taip:

„*High Court* [Aukštasis teismas, Airija] dėl asmens, perduoto išduodančiajai valstybei narei pagal šį įstatymą, gali duoti sutikimą, kad:

- a) išduodančiojoje valstybėje narėje šiam asmeniui būtų iškelta byla dėl nusikalstamos veikos;
- b) išduodančiojoje valstybėje narėje šiam asmeniui už nusikalstamą veiką būtų paskirta bausmė, įskaitant asmens laisvės apribojimo bausmę; arba
- c) išduodančiojoje valstybėje narėje šiam asmeniui būtų iškelta byla arba jis būtų įkalintas išduodančiojoje valstybėje narėje, kad būtų įvykdyta bausmė arba nutartis dėl įkalinimo už nusikalstamos veikos padarymą,

gavęs išduodančiosios valstybės narės rašytinį prašymą šiuo klausimu.“

- 12 Pagal minėto įstatymo 22 straipsnio 8 dalį turi būti atsisakoma duoti jo 22 straipsnio 7 dalyje nurodytą sutikimą, jeigu pagal to paties įstatymo 3 dalį už atitinkamą nusikalstamą veiką asmuo negali būti perduotas. Šioje 3 dalyje išdėstytos nuostatos dėl pagrindinių teisių, atitikties, *non bis in idem* principo, prašomo perduoti asmens baudžiamąjį persekiojimą valstybėje dėl tų pačių nurodomų nusikalstamų veikų, baudžiamosios atsakomybės amžiaus, eksteritorialumo ir teismo proceso nedalyvaujant kaltinamajam.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 13 *High Court* (Aukštasis teismas), kaip vykdančioji teisminė institucija, gavo prašymą dėl trijų 2016 m. išduotų OE Europos arešto orderių vykdymo Nyderlanduose; du iš jų išdavė Amsterdamo prokuratūra, o trečiąjį – Nyderlandų nacionalinė prokuratūra (toliau – pirminiai Europos arešto orderiai).
- 14 Nutartimi, kuri nebuvo apskūsta apeliacine tvarka, *High Court* (Aukštasis teismas) nusprendė perduoti OE, prieš tai atmetęs jo pareikštus prieštaravimus (toliau – 2017 m. nutartis dėl perdavimo). Neginčijama, kad nė vienas iš šių prieštaravimų nebuvo susijęs su tuo, kad pirminius Europos arešto orderius išdavė prokurorai. Įvykdžius perdavimą, OE buvo nuteistas 18 metų laisvės atėmimo bausme, jis šiuo metu ją atlieka Nyderlanduose.
- 15 2019 m. Amsterdamo ikiteisminio tyrimo teisėjas pateikė *High Court* (Aukštasis teismas) prašymą duoti sutikimą pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio 3 dalies g punktą ir 4 dalį, taip pat 2003 m. įstatymo 22 straipsnio 7 dalį, siekdamas, kad būtų leista vykdyti OE baudžiamąjį persekiojimą dėl kitų prieš jį perduodant padarytų nusikalstamų veikų nei tos, dėl kurių išduoti pirminiai Europos arešto orderiai.
- 16 OE pateikė prieštaravimą dėl tokio prašymo, teigdamas, kad pirminiai Europos arešto orderiai nebuvo teisėtai išduoti, nes juos išdavė prokurorai, t. y. institucijos, kurios negali būti laikomos „teisminėmis institucijomis“, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimą 2002/584. OE teigimu, dėl šios aplinkybės prašymas duoti sutikimą negalėjo būti patenkintas.
- 17 2020 m. liepos 27 d. nutartimi *High Court* (Aukštasis teismas) davė prašomą sutikimą. Konkrečiai dėl argumento, grindžiamo tuo, kad pirminiai Europos arešto orderiai nebuvo teisėtai išduoti, jis pažymėjo, kad 2017 m. nutartis dėl perdavimo įgijo *res judicata* galią. Dėl šios nutarties OE pateikė apeliacinį skundą *Court of Appeal* (Apeliacinis teismas, Airija).
- 18 2021 m. gegužės 27 d. *Court of Appeal* (Apeliacinis teismas) atmetė šį apeliacinį skundą, nusprendęs, kad reikia taikyti nacionalinės proceso teisės taisyklę „estoppel“, pagal kurią draudžiama ginčyti 2017 m. nutartį dėl perdavimo. Šiuo klausimu *Court of Appeal* (Apeliacinis teismas), be kita ko, rėmėsi Teisingumo Teismo jurisprudencija, iš kurios matyti, kad teismų sprendimai, kurie, išnaudojus visas teisių gynimo priemones arba pasibaigus apskundimo terminui, tapo galutiniai, iš principo negali būti užginčyti.
- 19 Atsižvelgdamas į tai, kad pagrindinėje byloje kyla bendrojo intereso klausimų, 2021 m. rugsėjo 22 d. sprendimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas patenkino 2021 m. liepos 6 d. pateiktą OE prašymą dėl leidimo apskūsti minėtą *Court of Appeal* (Apeliacinis teismas) sprendimą.

- 20 Prašyme priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme OE pripažįsta, kad 2017 m. nutartis dėl perdavimo pagal Airijos teisę turi *res judicata* galią ir kad pagal Sąjungos teisę nereikalaujama, kad ši nutartis galėtų būti ginčijama. Vis dėlto dėl savarankiškos sutikimo davimo procedūros teisinių sąlygų OE pažymi, kad pagal 2003 m. įstatymo 22 straipsnio 7 dalį prašymą duoti sutikimą turi pateikti „išduodančioji valstybė“, o ji apibrėžiama kaip valstybė, kurios „teisminė institucija“ išdavė pirminį Europos arešto orderį. Kadangi iš 2019 m. gegužės 27 d. Sprendimo *OG ir PI (Liubeko ir Cvikau prokuratūros)* (C-508/18 ir C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) ir 2020 m. lapkričio 24 d. Sprendimo *Openbaar Ministerie (Dokumentų klastojimas)* (C-510/19, EU:C:2020:953) matyti, kad pirminius Europos arešto orderius išdavę prokurorai nėra „teisminės institucijos“, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimą 2002/584, Nyderlandų Karalystė negali būti laikoma „išduodančiąja valstybe“, siekiant vykdyti sutikimo davimo procedūrą.
- 21 Atsiliepime teisingumo ir lygybės ministras teigia, kad bet koks klausimas, kuris galėjo kilti dėl Nyderlandų prokurorų galimybės veikti kaip pirminius Europos arešto orderius išduodančioms teisminėms institucijoms, turi būti laikomas galutinai išspręstu *High Court* (Aukštasis teismas) 2017 m. nutartimi dėl perdavimo ir kad šiai galutinei nutarčiai taikomas „estoppel“ principas, todėl ji negali būti ginčijama šiuo aspektu.
- 22 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nuomone, atsakymas į klausimą, ar nagrinėjant Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio 3 dalies g punkte ir 4 dalyje nurodytą prašymą duoti sutikimą gali būti leista OE remtis argumentu, kad pirminiai Europos arešto orderiai nebuvo išduoti „išduodančiosios teisminės institucijos“, kaip tai suprantama pagal šio pagrindų sprendimo 6 straipsnio 1 dalį, priklauso nuo perdavimo procedūros ir sutikimo davimo procedūros santykio teisinio kvalifikavimo.
- 23 Jeigu šias dvi procedūras reikėtų laikyti atskiromis ir savarankiškoms, „estoppel“ principas negalėtų būti taikomas, todėl bet koks atitinkamo asmens prieštaravimas, pateiktas nagrinėjant prašymą dėl perdavimo, galėtų būti dar kartą nurodytas nagrinėjant prašymą duoti sutikimą.
- 24 Atvirkščiai, jeigu šios procedūros turėtų būti laikomos taip glaudžiai susijusiomis, kad klausimas, kuris buvo išspręstas sprendime dėl perdavimo, negali būti svarstomas priimant sprendimą dėl sutikimo, OE nebūtų leidžiama sprendimo dėl sutikimo priėmimo etape pateikti argumento dėl išduodančiosios teisminės institucijos statuso.
- 25 Tokiomis aplinkybėmis *Supreme Court* (Aukščiausiasis Teismas, Airija) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:
1. Ar Pagrindų sprendimo [2002/584] 27 straipsnį reikia aiškinti taip, kad sprendimas dėl asmens perdavimo sukuria tokius šio asmens, vykdančiosios valstybės narės ir išduodančiosios valstybės narės teisinius santykius, kad bet koks klausimas, kuris laikomas galutinai išspręstu šiuo sprendimu, taip pat turi būti laikomas išspręstu taikant sutikimo dėl tolesnio baudžiamojo persekiojimo ar nubaudimo už kitas nusikalstamas veikas procedūrą?
 2. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai, ar nacionaline proceso teisės norma pažeidžiamas veiksmingumo principas, jeigu ji veikia taip, kad užkerta kelią atitinkamam asmeniui, nagrinėjant prašymą dėl sutikimo, remtis atitinkamu [Teisingumo Teismo] sprendimu, priimtu po nutarties dėl perdavimo priėmimo?“

Procesas Teisingumo Teisme

- 26 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas paprašė šią bylą nagrinėti pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 107 straipsnyje numatytą prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą arba alternatyviai pagal šio procedūros reglamento 105 straipsnio 1 dalyje numatytą pagreitintą procedūrą. Grįsdamas šiuos prašymus jis, be kita ko, rėmėsi tuo, kad prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateikimo metu OE buvo atimta laisvė Nyderlanduose ir kad Nyderlandų valdžios institucijos siekė skubiai išsiaiškinti jo teisinį statusą.
- 27 2022 m. kovo 15 d. Teisingumo Teismas, atsižvelgęs į teisėjo pranešėjo siūlymą ir susipažinęs su generalinio advokato nuomone, nusprendė netenkinti prašymo šią bylą nagrinėti pagal prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą, nes neįvykdytos Procedūros reglamento 107 straipsnyje numatytos skubos sąlygos.
- 28 2022 m. kovo 23 d. Teisingumo Teismo pirmininkas, išklausęs teisėją pranešėją ir generalinį advokatą, nusprendė atmesti prašymą šią bylą nagrinėti pagal pagreitintą procedūrą.
- 29 Pirma, nagrinėjamu atveju pažymėtina, kad, nors OE šiuo metu yra atimta laisvė, jo tolesnis kalinimas nepriklauso nuo Teisingumo Teismo atsakymo į prejudicinius klausimus, nes jis atlieka galutiniu nuosprendžiu paskirtą bausmę.
- 30 Antra, aplinkybės, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas arba nacionalinės valdžios institucijos privalo dėti visas pastangas, kad pagrindinė byla būtų išnagrinėta greitai, savaime nepakanka pagreitintos procedūros taikymui pateisinti (šiuo klausimu žr. 2015 m. gruodžio 23 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Vilkas*, C-640/15, EU:C:2015:862, 8 punktą).

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

- 31 Pirmuoju prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio 3 dalies g punktas ir 4 dalis turi būti aiškinami taip, kad aplinkybė, jog Europos arešto orderį, kuriuo remiantis priimtas sprendimas dėl asmens perdavimo, išdavė institucija, kuri nėra „išduodančioji teisminė institucija“, kaip ji suprantama pagal šio pagrindų sprendimo 6 straipsnio 1 dalį, užkerta kelią vykdančiajai teisminei institucijai, gavusiai atitinkamą šio 6 straipsnio 1 dalyje nurodytos išduodančiosios teisminės institucijos prašymą, vėliau duoti sutikimą vykdyti šio asmens baudžiamąjį persekiojimą, jį nuteisti ar atimti jo laisvę dėl kitos prieš jį perduodant padarytos nusikalstamos veikos nei ta, dėl kurios jis buvo perduotas.
- 32 Pirma, primintina, kad pagal suformuotą jurisprudenciją Sąjungos teisės normos išaiškinimu, kurį Teisingumo Teismas pateikia, vykdydamas pagal SESV 267 straipsnį jam suteiktus įgaliojimus, paaiškinama ir patikslinama šios normos reikšmė ir apimtis, kaip ji turi arba turėjo būti suprasta ir taikoma nuo įsigaliojimo momento. Vadinas, taip išaiškinta norma gali ir turi būti teismo taikoma tiems teisiniams santykiams, kurie atsirado ir buvo užmegzti prieš paskelbiant sprendimą dėl prašymo išaiškinti, jei, be to, įvykdytos sąlygos, leidžiančios kreiptis į kompetentingus teismus dėl šios normos taikymo (2016 m. lapkričio 10 d. Sprendimo *Kovalkovas*, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, 51 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

- 33 Šiuo klausimu remdamasis 2019 m. gegužės 27 d. Sprendime *OG ir PI (Liubeko ir Cvikau prokuratūros)* (C-508/18 ir C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) padarytomis išvadomis Teisingumo Teismas 2020 m. lapkričio 24 d. Sprendimo *Openbaar Ministerie (Dokumentų klastojimas)* (C-510/19, EU:C:2020:953) 70 punkte konstatavo, kad valstybės narės prokuroras, kuris, nors dalyvauja vykdant teisingumą, bet priimdamas sprendimus gali gauti konkrečių vykdomosios valdžios nurodymų, nelaikomas „vykdančiąja teismine institucija“, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 6 straipsnio 2 dalį, 27 straipsnio 3 dalies g punktą ir 4 dalį. Be to, to sprendimo 47 punkte Teisingumo Teismas pažymėjo, kad Pagrindų sprendimo 2002/584 6 straipsnio atitinkamai 1 ir 2 dalyse nurodytos teisminės institucijos pasižymi tuo pačiu statusu ir pobūdžiu, nors jos ir vykdo skirtingas funkcijas, susijusias tiek su Europos arešto orderio išdavimu, tiek su jo vykdymu.
- 34 Iš šios jurisprudencijos matyti, kad Europos arešto orderiai, kuriuos, kaip nagrinėjamuosius pagrindinėje byloje, išdavė valstybės narės prokuroras, kuris priimdamas sprendimus gali gauti konkrečių vykdomosios valdžios nurodymų, nėra išduoti laikantis Pagrindų sprendimo 2002/584 reikalavimų.
- 35 Atsižvelgiant į tai, antra, reikia priminti *res judicata* galios principo svarbą tiek Sąjungos teisės sistemoje, tiek nacionalinės teisės sistemose. Iš tiesų Teisingumo Teismas jau turėjo progą išaiškinti, kad, siekiant užtikrinti teisės ir teisinių santykių stabilumą ir gerą teisingumo vykdymą, svarbu, kad teismų sprendimai, kurie, išnaudojus visas galimas teisių gynimo priemones arba pasibaigus naudojimosi jomis numatytiems terminams, tampa galutiniai, nebegalėtų būti ginčijami (2017 m. sausio 26 d. Sprendimo *Banco Primus*, C-421/14, EU:C:2017:60, 46 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 36 Nagrinėjamu atveju iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad OE neapskundė apeliacine tvarka 2017 m. nutarties dėl perdavimo ir kad po perdavimo jam galutiniu nuosprendžiu buvo paskirta laisvės atėmimo bausmė Nyderlanduose. OE neginčija 2017 m. nutarties dėl perdavimo ar šio sprendimo 14 punkte nurodyto po perdavimo priimto apkaltinamojo nuosprendžio *res judicata* galios, tačiau teigia, kad sutikimas, kurio prašoma pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio 3 dalies g punktą ir 4 dalį, negali būti duotas tuo atveju, kai, kaip pagrindinėje byloje, Europos arešto orderiai, kuriais remiantis įvykdytas perdavimas, buvo išduoti nesilaikant šio pagrindų sprendimo. Šiomis aplinkybėmis OE neginčija ir teisminės institucijos, pateikusios šį prašymą duoti sutikimą, statuso.
- 37 Trečia, Teisingumo Teismas jau yra konstatavęs, kad jeigu prašomas perduoti asmuo buvo sulaukytas ir vėliau perduotas išduodančiajai valstybei narei, iš principo neliko Europos arešto orderio teisinių pasekmių, išskyrus perdavimo pasekmes, aiškiai numatytas Pagrindų sprendimo 2002/584 3 skyriuje (2021 m. sausio 13 d. Sprendimo *MM*, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 77 punktą).
- 38 Viena iš šiame 3 skyriuje numatytų perdavimo pasekmių yra galimas baudžiamasis persekiojimas dėl kitų nusikalstamų veikų, kurio įgyvendinimo sąlygos ir tvarka nustatyti šio pagrindų sprendimo 27 straipsnyje.
- 39 Šio 27 straipsnio 2 dalyje nustatyta specialioji taisyklė, pagal kurią, išskyrus 1 ir 3 dalyse nurodytus atvejus, negalima vykdyti perduoto asmens baudžiamąjį persekiojimą, jis negali būti nuteistas ir negali būti atimta jo laisvė dėl kitos prieš jį perduodant padarytos nusikalstamos veikos nei ta, dėl

kurios jis buvo perduotas (šiuo klausimu žr. 2020 m. rugsėjo 24 d. Sprendimo *Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialioji taisyklė)*, C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, 36 punktą).

- 40 Pagal šią taisyklę reikalaujama, kad išduodančioji valstybė narė, kuri siekia vykdyti asmens baudžiamąjį persekiojimą arba jį nuteisti dėl kitos, iki jo perdavimo vykdančios Europos arešto orderį padarytos nusikalstamos veikos nei ta, dėl kurios jis buvo perduotas, gautų vykdančiosios valstybės narės sutikimą, kad būtų išvengta pirmosios valstybės narės kėsinimosi į kompetenciją, kurią galėtų įgyvendinti vykdančioji valstybė narė, ir savo įgaliojimų viršijimo kaltinamojo atžvilgiu (šiuo klausimu žr. 2020 m. rugsėjo 24 d. Sprendimo *Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialioji taisyklė)*, C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, 40 punktą).
- 41 Išduodančiosios valstybės narės teisminės institucijos turi teisę vykdyti to asmens baudžiamąjį persekiojimą arba jį nuteisti už bet kurią kitą nusikalstamą veiką nei ta, dėl kurios jis buvo perduotas, tik Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio 3 dalyje nurodytais atvejais, be kita ko, tuomet, kai yra duotas sutikimas pagal šio straipsnio 3 dalies g punktą ir 4 dalį (šiuo klausimu žr. 2020 m. lapkričio 24 d. Sprendimo *Openbaar Ministerie (Dokumentų klastojimas)*, C-510/19, EU:C:2020:953, 63 punktą).
- 42 Vis dėlto, nepaisant Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio įgyvendinimo sąsajos su tuo, kad buvo anksčiau įvykdytas Europos arešto orderis, Teisingumo Teismas nurodė, kad sprendimas duoti sutikimą, numatytas Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio 4 dalyje, skiriasi nuo sprendimo dėl Europos arešto orderio vykdymo ir atitinkamam asmeniui sukelia kitokių pasekmių nei pastarasis sprendimas (2020 m. lapkričio 24 d. Sprendimo *Openbaar Ministerie (Dokumentų klastojimas)*, C-510/19, EU:C:2020:953, 60 punktas ir 2021 m. spalio 26 d. Sprendimo *Openbaar Ministerie (Teisė būti išklaustyta vykdančiosios teisminės institucijos)*, C-428/21 PPU ir C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 49 punktas).
- 43 Kaip pažymėta generalinio advokato išvados 46 punkte, sprendimas duoti sutikimą turi savo dalyką, todėl vykdančioji teisminė institucija turi šį sprendimą priimti atlikusi atskirą ir savarankišką tyrimą, palyginti su tuo, kuris atliktas dėl Europos arešto orderio.
- 44 Iš tiesų pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio 4 dalį vykdančioji teisminė institucija turi patikrinti, ar kartu su jai pateiktu prašymu duoti sutikimą pateikiama šio pagrindų sprendimo 8 straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija ir jos vertimas, kaip nurodyta minėto pagrindų sprendimo 8 straipsnio 2 dalyje. Ši institucija taip pat privalo patikrinti, ar dėl pačios nusikalstamos veikos, dėl kurios prašoma sutikimo, kyla pareiga perduoti pagal Pagrindų sprendimą 2002/584. Galiausiai atsižvelgdama į šio pagrindų sprendimo 3 ir 4 straipsniuose nurodytus privalomojo ar neprivalomojo nevykdymo pagrindus ji turi įvertinti, ar gali būti leidžiamas baudžiamojo persekiojimo išplėtimas įtraukiant kitas nusikalstamas veikas nei tos, dėl kurių atitinkamas asmuo buvo perduotas.
- 45 Iš šių nuostatų formuluotės nematyti, kad tam tikras pirminio Europos arešto orderio trūkumas galėtų sutrukdyti vykdančiajai teisminei institucijai duoti prašomą sutikimą.
- 46 Be to, kaip pažymėta generalinio advokato išvados 51 punkte, kitoks minėtų nuostatų aiškinimas pažeistų Pagrindų sprendimo 2002/584 tikslus.

- 47 Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad pagal šio pagrindų sprendimo 27 ir 28 straipsnius valstybėms narėms suteikiama tam tikra konkreti kompetencija vykdant Europos arešto orderį; vis dėlto šių nuostatų, atsižvelgiant į tai, kad jose nustatytos nuo minėto pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalyje įtvirtinto tarpusavio pripažinimo principo leidžiančios nukrypti taisyklės, negalima aiškinti taip, kad būtų neutralizuotas tame pačiame pagrindų sprendime užsibrėžtas tikslas, kuriuo siekiama palengvinti ir pagreitinti perdavimą tarp valstybių narių teisminių institucijų, atsižvelgiant į tarp jų turintį egzistuoti tarpusavio pasitikėjimą (2020 m. rugsėjo 24 d. Sprendimo *Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialioji taisyklė)*, C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, 35 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 48 Pripažinus, kad sąlygos, kuriomis buvo įvykdytas perdavimas, gali būti peržiūrimos nagrinėjant pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio 3 dalies g punktą ir 4 dalį pateiktą prašymą duoti sutikimą, sprendimo dėl sutikimo priėmimas būtų atidėtas dėl kitų priežasčių nei tos, kurios numatytos šioje 4 dalyje, o tai prieštarautų skubos reikalavimui, kuriuo grindžiamas šis pagrindų sprendimas.
- 49 Tokia peržiūra būtų nesuderinama ir su teisinio saugumo principu, nes ja galėtų būti paneigtas teismo sprendimo, kuriuo nurodyta vykdyti nagrinėjamą Europos arešto orderį, galutinis pobūdis, o tai pažeistų šio sprendimo 35 punkte nurodytą *res judicata* principą.
- 50 Be to, kadangi neginčijama, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 13, 14 ir 32–34 punktų, 2017 m. nutartis dėl perdavimo tapo galutinė, nepaisant to, kad ji buvo priimta po to, kai Europos arešto orderius išdavė institucijos, kurios negali būti laikomos „kompetentingomis teisminėmis institucijomis“, kaip tai suprantama pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 6 straipsnį, būtų paradoksalu dėl tokio išdavimo ginčyti sutikimą, dėl kurio kilo ginčas pagrindinėje byloje, duotą gavus kompetentingos teisminės institucijos prašymą.
- 51 Galiausiai šio sprendimo 45 punkte pateiktas Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio aiškinimas gali padėti įgyvendinti kovos su nebaudžiamumu tikslą, kurio taip pat siekiama šiuo pagrindų sprendimu (šiuo klausimu žr. 2023 m. sausio 31 d. Sprendimo *Puig Gordi ir kt.*, C-158/21, EU:C:2023:57, 141 punktą). Leidimas vykdančiajai teisminei institucijai dėl kitų priežasčių nei tos, kurios numatytos šio pagrindų sprendimo 27 straipsnio 4 dalyje, atsisakyti duoti sutikimą, kurio prašoma pagal šio straipsnio 3 dalies g punktą ir 4 dalį, pakenktų šiam tikslui, nes sutrukdytų išduodančiosios valstybės narės teisminėms institucijoms vykdyti asmens baudžiamąjį persekiojimą, jį nuteisti ar atimti jo laisvę dėl kitos prieš jį perduodant padarytos nusikalstamos veikos nei ta, dėl kurios jis buvo perduotas.
- 52 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti: Pagrindų sprendimo 2002/584 27 straipsnio 3 dalies g punktas ir 4 dalis turi būti aiškinami taip, kad aplinkybė, jog Europos arešto orderį, kuriuo remiantis priimtas sprendimas dėl asmens perdavimo, išdavė institucija, kuri nėra „išduodančioji teisminė institucija“, kaip ji suprantama pagal šio pagrindų sprendimo 6 straipsnio 1 dalį, neužkerta kelio vykdančiajai teisminei institucijai, gavusiai atitinkamą šio 6 straipsnio 1 dalyje nurodytos išduodančiosios teisminės institucijos prašymą, vėliau duoti sutikimą vykdyti šio asmens baudžiamąjį persekiojimą, jį nuteisti ar atimti jo laisvę dėl kitos prieš jį perduodant padarytos nusikalstamos veikos nei ta, dėl kurios jis buvo perduotas.

Dėl antrojo klausimo

- 53 Atsižvelgiant į atsakymą, pateiktą į pirmąjį klausimą, nereikia atsakyti į antrąjį klausimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 54 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos 27 straipsnio 3 dalies g punktas ir 4 dalis

turi būti aiškinami taip:

aplinkybė, jog Europos arešto orderį, kuriuo remiantis priimtas sprendimas dėl asmens perdavimo, išdavė institucija, kuri nėra „išduodančioji teisminė institucija“, kaip ji suprantama pagal šio pagrindų sprendimo 6 straipsnio 1 dalį, neužkerta kelio vykdančiajai teisminei institucijai, gavusiai atitinkamą šio 6 straipsnio 1 dalyje nurodytos išduodančiosios teisminės institucijos prašymą, vėliau duoti sutikimą vykdyti šio asmens baudžiamąjį persekiojimą, jį nuteisti ar atimti jo laisvę dėl kitos prieš jį perduodant padarytos nusikalstamos veikos nei ta, dėl kurios jis buvo perduotas.

Parašai.